

[Dorte Bennedsen]

dervisningsminister meget gerne været fri for de 100 mill. kr. – var, at det faktisk var et krav fra det radikale venstre i forbindelse med forliget.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Som ministeren vil vide, var det, før jeg kom ind i folketinget. Jeg har siden da erfaret, at når man indgår forlig, så plejer man ikke at fortælle i detaljer, hvordan de bliver til. Jeg vil på den anden side hverken frakende mit parti eller mig selv i og for sig ansvar for, hvad der måtte være sket i tidligere tid. Det vedstår jeg. Det ændrer dog ikke, at det var kritisabelt, og at det var fru Dorte Bennedsen, der var minister med ansvaret for, hvad der skete. Det synes jeg ikke fru Dorte Bennedsen skal glemme. Hvis det virkelig var hende så meget imod, så burde hun have sagt fra. Det er den ene ting, jeg ville sige.

Den anden er det spørgsmål, fru Dorte Bennedsen rejste om, hvad dette dagsordensforslag betyder for universiteternes videre procedure. Det betyder, at universiteterne må gå så langt, som de finder fornødent, for at planlægningsrådet for forskningen og andre rådgivende institutioner er i stand til at vurdere den planlægning og de forslag, der ligger. Ikke et skridt længere, men også så langt, for ellers giver proceduren ingen mening.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Da vi jo på dette område taler forskning og grundforskning, vil jeg gerne spørge hr. Estrup, om det ikke også er en forudsætning for, at planlægningsrådet og andre forskningsorganer kan vurdere, at de konkret ved, hvilke områder, hvilke stillinger og dermed hvilke mennesker det er, der skal fjernes.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Det er formentlig nødvendigt, at man ved hvilke områder. Det er også muligt, det er nødvendigt, at man ved hvilke institutter. Men jeg kan ikke se nogen som helst grund til, at man skulle vide hvilke personer. Jeg synes, vi må lade institutionerne afgøre, hvad

det er nødvendigt for planlægningsrådet at vide.

Det afgørende – det er det, det sikrer – er, at uanset hvilket institut der måtte komme i klemme i den proces, vi nu har haft, og uanset om det er før 27. februar 1985 eller efter 27. februar 1985, så har vi her sikkerhed for, at vi får den nødvendige faglige vurdering af det, der sker. Det er i modsætning til fru Dorte Bennedsens dagsordensforslag.

Bente Juncker (CD):

Da kristeligt folkepartis ordfører ikke kan være til stede, taler jeg også på hans vegne.

Da det af det radikale venstre ved hr. Estrup fremsatte dagsordensforslag ganske svarer til ministerens redegørelse her i dag, skal jeg på regeringspartierne vegne allerede nu meddele, at vi kan stemme for dette dagsordensforslag.

En leder i dagbladet Information den 18. marts satte spørgsmålstejn ved, om planlægning af uddannelserne i relation til erhvervslevets behov overhovedet kan lade sig gøre, for erhvervslevet er en bevægelig størrelse. Det sidste er naturligvis en rigtig betragtning, og som salig Storm P. sagde, er der ikke noget, det er så vanskeligt at spå om, som fremtiden.

At man derfor skal konkludere, at man lige så godt kan lade være med at planlægge, mener vi i CD ikke har nogen som helst mening. Det er der intet som helst der tyder på, når vi ser på resultatet af de sidste 10–15 års mangel på planlægning: vi står i dag med overkapacitet på nogle områder, samtidig med at der viser sig flaskehalsproblemer på andre. De forhold skal naturligvis angribes, og da samfundsøkonomien ikke kan bære både en opretholdelse af overkapacitet og udvidelse af uddannelsesområder, hvor der hurtigt kan forudses en mangelsituation, må der altså gribes til planlægning, tilpasning og omstilling.

Det, der skal ske, skal finde sted inden for en samlet økonomisk ramme, der er næsten uændret i forhold til 1985. Problemet, som var anledning til den ballade, kan vi roligt sige, der har været på det seneste, ligger i den ene procents besparelse i forhold til budgetoverslaget for 1986, disse 45 mill. kr. i merbevilling, som i sig selv ikke forekommer